

РЕШЕНИЕ

№ 3816

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 175 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ

при участието на секретаря РОЗАЛИЯ ИВ. ЗАФИРОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР ИВ. МИНЧЕВ Гражданско дело № 20221110149504 по описа за 2022 година

Предявени са установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД от „Топлофикация София” ЕАД срещу Д. Ж. Бистрева /с предишно фамилно име Ч./ с искане да се признае за установено, че дължи следните суми: главница за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2020г. в размер на 585,24 лева, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия, ведно със законната лихва от 03.06.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва за периода от 15.09.2018г. до 12.05.2021г. в размер на 105,76 лева, главница за периода от 01.06.2018г. до 30.04.2020г. в размер на 18,05 лева, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение, ведно със законната лихва от 03.06.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 12.05.2021г. в размер на 2,97 лева, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 31532/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че ответникът е потребител на топлинна енергия за битови нужди на топлоснабдения имот, като за процесния период е консумирал топлинна енергия на процесната стойност, но не я е заплатил. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Д. Ж. Бистрева чрез назначения от съда особен представител адв. И. З., с който се оспорват предявените искове. Оспорва, че през процесния период ищецът е доставял стоки или услуги на процесната стойност, топлопреносен флуид, отговарящ на българския държавен стандарт. Твърди, че не били връчени фактури и индивидуални сметки за разпределение на топлинна енергия поради което било нарушено правото на възражение по чл. 150, ал. 1, т. 6 ЗЕ. Претендираната от ищеца лихва била произволно начислена върху главница, която включва

начислен данък добавена стойност, което противоречало на императивното правило за недължимост на лихва за закъснение върху ДДС. Сочи, че се начислявала топлоенергия по несъществуващи индивидуални разпределители. Счита, че е нарушен чл. 24 ЗБНБ. Поддържа, че отразеният в изравнителните сметки пълен отопляем обем на абоната по проект не отговаря на данните от първичната документация- акт за разпределение на кубатурата, предоставен от ТР „Землище“. Поддържа, че претенцията на ищеца не била конкретизирана по пера. Позовава се на изтекла погасителна давност. Искането към съда е да отхвърли предявените искове.

Третото лице-помагач „Нелбо“ АД на страната на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД не е взело становище по основателността на предявените искове. С молба от 04.07.2023г. са посочили, че разпределението на топлинната енергия в сградата в режим на етажна собственост, където се помещава процесния имот, се извършва по система за дялово разпределение съобразно чл. 139, ал. 1 ЗЕ, както и че начислението на потребеното количество топлинна енергия за отопление и топла вода в апартамент № 17 на адрес: гр. София, ж.к. Овча купел- 1, бл. 411, вх. 6, за периода от 05.2017г. до 04.2020г., е определено съобразно правилата, залегнали в действащите към съответните моменти законови нормативи.

Съдът като взе предвид становищата на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намери за установено следното от фактическа и правна страна.

Исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими.

За да бъдат уважени исковете ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия между страните през исковия период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора топлинна енергия за процесния период и нейната стойност; а също така изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

С оглед релевираното възражение за изтекла погасителна давност, в тежест на ищеца е да докаже и наличието на факти и обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността.

В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга.

Относно наличието на облигационно правоотношение между страните по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, съдът намира следното. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, като писмена форма се предвижда само за допълнителни споразумения, установяващи конкретните уговорки с абоната, различни от тези в общите условия /чл. 150, ал. 1 и ал. 3 от ЗЕ/. С оглед на така установената законова уредба на договора за доставка на топлинна енергия за битови

нужди се налага заключението, че страните по неформалното правоотношение са законово уредени – собственикът или титулярът на вещното право на ползване. Извън този кръг от лица, свободата на договаряне позволява страни по облигационното правоотношение да бъдат и трети за собствеността лица по съглашение с доставчика на топлинна енергия, каквито в настоящата хипотеза не се установяват.

В конкретния случай по делото е приет Договор за продажба на държавен имот от военно-жилищния фонд по реда на Наредбата за държавните имоти, от който се установява, че на 12.12.1991г. Васил Николов Чанев и Д. Ж. Ч. са купили въз основа на Заповед № 7799 от 20.11.91г. на началника на КЕЧ София, одобрена от началника на поделение 22690 МНО –София, следния недвижим имот- апартамент № 17, стопанисват и управляван от Министерство на народната отбрана, находящ се в гр. София, комплекс Овча купел, бл. 411,вх. Е.

Приет е и Нотариален акт за прехвърляне на идеална част от недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка със запазено право на ползване № 32, том Първи, рег. № 864, дело № 28 от 19.03.2021г. на нотариус Маргарита Гечева, от който се установява, че Васил Николов Чанев е прехвърлил на Валентина Толева Борисова и Бистра Толева Борисова собствената си 1/2 идеална част, придобита след прекратена съпругеска имуществена общност от следния недвижим имот, находящ се в гр. София, район Овча купел, ж.к. Овча купел, бл. 411, вх. Б, ет. 7, а именно ап. № 17. В нотариалния акт е посочено, че Васил Николов Чанев е запазил безвъзмездно вещно право на ползване върху прехвърлената 1/2 идеална част от недвижимия имот. Представен е и Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 143, том VI, дело № 11037/92г. на нотариус Чайка Бележкова, от който се установява, че на 10.07.1992г. за обезпечаване на отпуснат кредит от страна на ТБ „Възраждане“ АД на едноличен търговец Валентин Методиев Васильовски с фирма „Навал“, Васил Николов Чанев и Д. Ж. Ч. като трети лица са учредили в полза на ТБ „Възраждане“ АД ипотека върху следния свой собствен в съпругеска собственост имот: апартамент № 17, находящ се в гр. София, ж.к. Овча купел 411, вх. Е, ет. 7.

Съдът намира, че от представените по делото доказателства се установява по категоричен начин, че Васил Чанев и Д. Ч. /сега Бистрева/ са закупили процесния недвижим имот през 1991г. въз основа на Договор за продажба на държавен имот от военно-жилищния фонд по реда на Наредбата за държавните имоти. По делото не са изложени твърдения, респ. не са ангажирани доказателства за разпореждане с имота от страна на Д. Бистрева след гореописаната сделка. Поради тази причина, през процесния по настоящото дело период от 01.05.2017г. до 30.04.2020г., Васил Чанев и Д. Ж. Бистрева са били съсобственици като съгласно нормата на чл. 30, ал. 2 ЗС дяловете им в съсобствеността са равни. Следователно клиенти на топлинната енергия по неформалния договор за доставка на топлинна енергия при общи условия за процесния имот и период са Васил Николов Чанев и Д. Ж. Бистрева. Доколкото Васил Николов Чанев е платил своята 1/2 част от общите задължения още в срока за доброволно изпълнение в заповедното производство и предмет на настоящото дело е само частта на Д. Ж. Бистрева, то по делото се установи, че същата е клиент на топлинна енергия

за 1/2 идеална част от имота, както твърди ищецът.

Относно топлоснабдяването на сградата в режим на етажна собственост, в която се намира процесният имот, както и на самия имот, това обстоятелство също се установява от събраната по делото доказателствена съвкупност, в частност от приетата съдебно-техническа експертиза и документите, представени от третото-лице помагач. От експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като пълно, ясно и компетентно изготвено на основание чл. 202 ГПК, се установява, че в списъците за разпределение на кубатура в процесния блок апартаментът фигурира с кубатура от 198,25 куб.м., а заедно с общите части 216,61 куб.м. Експертът е посочил, че през процесния период в имота не е имало отоплителни тела, а само 2 броя водомери за топла вода. За периода от 2019/2020г. не е бил подсигурен достъп за отчет на водомерите. Вещото лице е посочило, че количествата топлинна енергия за технологични разходи на абонатната станция били отчислявани за сметка на „Топлофикация София“ ЕАД, като от отчетената топлинна енергия били приспадани технологичните разходи и във фактурите и изравнителните сметки била заложена топлинна енергия за разпределение. Предвид, че всички отоплителни тела били демонтирани не била начислявана топлинна енергия за отопление на имота. От заключението се установява, че топлата вода за сезони 2017/2018г. и 2018/2019г. била начислявана по реален отчет по т.5.2 от Приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба 16/334 и Наредба № Е-РД-04-1, като при отчета на показанията били съставяни протоколи за главен отчет с подпис на абоната, както и че показанията от протокола за главен отчет били нанесени правилно в подробните изравнителни сметки; за сезон 2019/2020г. поради необитаемост на жилището, топла вода изобщо не била начислявана.

Относно стойността на топлинната енергия, съдът кредитира изцяло експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, доколкото същото се основава на извършените отчети на показанията на общия топломер и извършените изчисления при разпределението на енергията за сградна инсталация, освен това същото се потвърждава и от експертното заключение по съдебно-счетоводната експертиза. От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че с изравнителният резултат не са погасявани задължения извън процесния период, както и че е налице плащане на сума в размер от 237,73 лева. С оглед на това, цената на доставена топлинна енергия в процесния имот и период след вземане на предвид на извършеното плащане от 237,73 лева, както и приспадналата разлика в цената на топлинната енергия в размер на 29,98 лева, е 1170,49 лева. Ответникът отговаря за половината от тази сума, а именно 585,24 лева.

На следващо място от представените от ищеца протокол от ОС на ЕС за избор на фирма за дялово разпределение и договор между ищеца и избраната фирма за дялово разпределение се установява, че дяловото разпределение за имота е възложено на „Нелбо“ ЕАД, като видно от представените от третото лице – помагач индивидуални справки за дялово разпределение и протоколи за главен отчет, услугата е предоставена през процесния период. В чл. 36, ал. 1 от приложимите общи условия на ищеца е уредено задължение на потребителите да заплащат стойността на тази услуга на топлопреносното предприятие.

Видно от представените общи условия, същите са публикувани. От заключението по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че за процесния период от м.06.2018г. до м.04.2020г. стойността на услугата дялово разпределение е в общ размер на 36,11 лева, какъвто е и претендираният от ищеца общ размер, от който ответникът отговаря за 1/2 част или 18,05 лева.

Относно претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът намира следното. По отношение на процесните вземания са приложими общите условия на ищеца, одобрени на 27.06.2016г. В чл. 32, ал. 1 ОУ е предвидено, че месечната дължима сума по прогнозно потребление се издава ежемесечна фактура. Според чл. 32, ал. 3 ОУ, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки /т. нар. обща фактура/. Съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 ОУ, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурите /месечни и общи/ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Обезщетението за забава, съгласно чл. 33, ал. 4 ОУ, се начислява при неплащане на задължението по общите фактури в определения срок. Следователно при действието на общите условия от 2016г., лихвата се начислява единствено върху стойностите по общите фактури, издадени след отчитане на изравнителния резултат, а не върху прогнозно начислените месечни стойности. Както е уточнено в чл. 32, ал. 3 от ОУ, общите фактури се издават след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, а това се извършва след приключване на съответния отоплителен период. Ако общата фактура не е издадена в рамките на 45-дневния срок за плащане считано от изтичането на периода, за който тя се отнася съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ, уговореният в общите условия срок за плащане в полза на длъжника не се дерогира, а е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95 ЗЗД да издаде изискуемата от ОУ обща фактура. Докато трае забавата на кредитора, тя освобождава длъжника от последиците на собствената му забава. Затова в този случай кредиторът не би могъл да иска плащане на мораторна лихва за период, предхождащ датата на издаване на общата фактура. В настоящата хипотеза, обаче, ищецът не претендира такава лихва – лихвата е претендирана след изтичане на срока за плащане считано от датата на издаване на всяка от общите фактури. Следователно задължението за плащане на сумата за топлинна енергия е с определен падеж /45-дневен срок за плащане/ и вземането за мораторна лихва възниква на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД с изтичане на крайния срок за плащане, без да е необходима покана. Ето защо ответникът е изпаднал в забава за плащане на главницата по трите общи фактури, поради което дължи мораторна лихва за процесния период. Видно от експертното заключение по ССЧЕ, размерът на лихвата е 211,51 лева, от който ответникът отговаря за 1/2 част или 105,76 лева.

По различен начин стои въпросът относно претендираната лихва върху главницата за дялово разпределение, тъй като посочените по-горе клаузи от общите условия касаят единствено вземанията за топлинна енергия. Относно вземането за цена на услугата дялово разпределение в чл. 36, ал. 2 ОУ е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата

“дялово разпределение” се определят от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на клиентите. В случая ищецът не е ангажирал доказателства за наличието на такъв предвиден ред и неговото съдържание, липсват и доказателства за отправена до ответника покана за плащане на главницата за дялово разпределение. Ето защо предявеният иск за сумата от 2,97 лева за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 12.05.2021г. следва да бъде отхвърлен изцяло.

На последно място съдът намира релевираното от ответника възражение за изтекла погасителна давност по отношение на вземанията за топлинна енергия за частично основателно.

Както е установено с Тълкувателно решение № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, вземанията за цена на доставена топлинна енергия имат периодичен характер и се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

През процесния период са приложими общите условия на ищцовото дружество в сила от 27.06.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 1 тези общи условия, клиентите са длъжни да заплащат стойността на месечните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно давността за всяко месечно задължение започва да тече след изтичане на така уредения 45-дневен срок за плащане.

Също така, съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с пар. 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от два месеца и седем дни считано от 13.03.2020г. до 20.05.2020г.

При прилагане на тези правила се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /03.06.2021г./ е погасено по давност вземането за цена на доставена топлинна енергия по месечни фактури за периода от м.05.2017г. до м.01.2018г. включително. Вземането за м.01.2018г. е станало изискуемо на 17.03.2018г. с изтичане на 45-дневния срок считано от 01.02.2018г., и тригодишната давност за него е следвало да изтече на 17.03.2021г. След удължаване на давностния срок с периода от 2 месеца и 7 дни, през който не е текла давност по силата на чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, следва изводът, че давностният срок изтича на 24.05.2021г. – преди датата на заявлението. Ето защо вземането за м.01.2018г. и за всички предходни месеци е погасено по давност. Вземането за следващия месец – м.02.2018г. е станало изискуемо на 14.04.2018г. и давността за него е следвало да

изтече на 14.04.2021г., като след удължаване на давностния срок, същият изтича на 21.06.2021г. – след датата на подаване на заявлението. Ето защо вземането за м.02.2018г. и за всички следващи месеци не е погасено по давност. Изравнителният резултат за обхванатите от давността месеци се установява по размер едва след приключване на съответния отоплителен период и вземането за него става изискуемо с изтичане на 45-дневния срок за плащане на общата фактура от 31.07.2018г., следователно давността за него не е изтекла. Ищецът, който носи доказателствената тежест, не е доказал наличието на обстоятелства водещи до спиране или прекъсване на давността.

Видно от експертното заключение по ССЧЕ /Таблица № 1, л. 2 от заключението/ за обхванатия от давността период се дължи сумата от 310,48 лева, следователно за необхванатия от давността период от м.02.2018г. до м.04.2020г. се дължи сумата от 860,01 лева /1170,49 – 310,48/. От тази сума ответникът Д. Бистрева дължи 1/2 част от нея, а именно 430 лева.

На следващо място съдът констатира, че към датата на подаване на заявлението няма погасени по давност вземания за мораторни лихви за периода от 15.09.2018г. до 12.05.2021г. Съгласно чл. 119 ЗЗД, обаче, погасяването по давност на главницата води до погасяване и на произтичащото от него вземане за мораторна лихва, независимо дали давността за лихвата е изтекла. Съдът по реда на чл. 162 ГПК чрез използване на електронен лихвен калкулатор установи, че размерът на мораторната лихва за периода от 15.09.2018г. до 12.05.2021г. върху погасената по давност главница от 310,48 лева се равнява на 56,10 лева. Следователно дължимата мораторна лихва върху непогасения по давност остатък от главницата се равнява на 155,41 лева /211,51 – 56,10/. От тази сума ответникът Ч. дължи половината, а именно 77,70 лева.

На последно място, към датата на подаване на заявлението /03.06.2021г./ и при съобразяване на периода на спиране на давността, няма погасени по давност вземания за цена на услугата дялово разпределение за периода от м.06.2018г. до м.04.2020г.

Поради гореизложеното предявеният иск за цена на топлинна енергия е основателен до сумата от 430 лева и за периода от м.02.2018г. до м.04.2020г., а за разликата до пълния предявен размер от 585,24 лева и за периода от м.05.2017г. до м.01.2018г. искът подлежи на отхвърляне; предявеният иск за мораторна лихва е основателен до сумата от 77,70 лева, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 105,76 лева следва да бъде отхвърлен; изцяло основателен е предявеният иск за цена на услугата дялово разпределение в размер на 18,05 лева за периода от м.06.2018г. до м.04.2020г. Следва да бъде отхвърлен изцяло предявеният иск за мораторна лихва върху цената на услугата за дялово разпределение в размер от 2,97 лева за периода от 31.07.2018г. до 12.05.2021г.

По разноските.

При този изход от спора, право на разноски имат и двете страни, но ответникът не е сторил разноски, т.к. е бил представляван от особен представител, поради което не следва да му се присъждат разноски. В заповедното производство заявителят /сега ищец/ сторил разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 78,48 лева,

от които на ответника се припадат 39,24 лева. С оглед уважената част от исковете, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в заповедното производство в размер на общо 28,97 лева. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса в размер от 85,76 лева, за депозит за възнаграждение на особен представител в размер от 400 лева, за депозити за възнаграждения на вещи лица в размер от общо 500 лева и претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът определи на основание чл. 25, ал. 1 НЗПП на 100 лева, тоест общо 1085,76 лева. С оглед уважената част от исковете на ищеца следва да се присъдят разноски в исковото производство в размер на 801,72 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. Ж. Бистрева, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Овча купел“, бл. 411, вх. Е, ет. 7, ап. 17, дължи на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: *****, с адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, сумата от **430 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия за периода от м.02.2018г. до м.04.2020г. за имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Овча Купел“, бл. 411, вх. Е, ет. 7, ап. 17, аб. № 325084, ведно със законната лихва от 03.06.2021г. до изплащане на вземането, сумата от **77,70 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2018г. до 12.05.2021г., сумата от **18,05 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.06.2018г. до 30.04.2020г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 31532/2021г. по описа на СРС, 175-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения установителен иск за цена на доставена топлинна енергия за разликата над 430 лева до пълния претендиран размер от 585,24 лева и за периода от м.05.2017г. до м.01.2018г.; предявения установителен иск за мораторна лихва върху тази главница за разликата над 77,70 лева до пълния претендиран размер от 105,76 лева, както и установителния иск за сумата от 2,97 лева, представляваща мораторна лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 12.05.2021г.

ОСЪЖДА Д. Ж. Бистрева, ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Овча купел“, бл. 411, вх. Е, ет. 7, ап. 17, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК: *****, с адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **28,97 лева**, представляваща разноски в заповедното производство и сумата от **801,72 лева**, представляваща разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач „Нелбо“ ЕАД на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____